

DE ANNO
CHRISTI NATALI

AB ORBE CONDITO.

EXERCITATIO CHRONOLOGICA

EX PROLEGOMENIS

HISTORIÆ ECCLESIASTICÆ

HABENDA

A PATRIBUS SOCIETATIS JESU

DIE AUG. ANNO M.DCC.LIII.

ROMÆ, MDCCLIII.

EX TYPOGRAPHIA GENEROSI SALOMONI
IN FORO SANCTI IGNATII.
SUPERIORUM FACULTATE.

CHINA
THE UNITED STATES
OF AMERICA
AND
THE
INDIAN TERRITORIES

D

L

C
O
C
m
d
r

r
t
e
v
r
e
:

DE ANNO CHRISTI NATALI

AB ORBE CONDITO.

I.

ETUS quæstio est, quam exercitationis hujus Chronologicæ gratia proponimus; quæ Chronologorum ita exercuit ingenia, ut LXX. diversas sententias Ricciolius *Cbr. Ref. lib. VII. cap. 1.* numeret; post quem Tourneminius suam addidit, Souciet, alique suam. Nos hoc argumentum aggressi, ne celebrem apud Historicos quoque Ecclesiasticos quæstionem negligereamus, nostram addidimus, ab Orbe Condito ad Æram vulgarem annorum 4235., quæ ab aliis Chronologorum quos legimus discrepat. Ut eam explicemus præmittimus nonnulla, quæ in decidenda hac quæstione ita servanda nobis proposuimus, ut Axiomatum quorundam loco haberemus.

II. Primo: Divinarum litterarum effata ita spectari oportere, vel in historicis hisce rebus Cronologicisque, ducimus, ut nuntum earum; aut significationem aliquam pluris faciamus, quam externorum Scriptorum testimonia omnia disertissimis concepta verbis, & ceterorum consensu probata: Cui Divinæ litteræ favere magis videntur, is Scriptorum horum maxime probatur. Secundo: Verba ipsa, atque sententias ita accipimus, ut accipi ab hominibus vulgò in plana, atque obvia significatione, & in ejusdem

Scripturæ aliis locis extra controversiam positis, solent; putamusque, ut in proverbio est, *σκαφῆν, σκαφῆν* dici; nisi contrarium evidens ratio aliqua, aut PP. consensus evincat. Qui quidem Patres, ubi LXX. lectionem habent a Vulgata, & Hebraico fonte diversam, atque illam illi opinionis suæ duce[m] habuisse videntur; minus apud nos, qui Vulgatam convenientem Hebraico textui sequimur, auctoritatis habent. Tertio: Cum aliquando Scriptura nude, & historice, & fusc, suo loco rem narret, aliquando alibi idem brevius indicet, vel ad alium locum alludat; non ex hoc altero loco explicandus est ille primus, sed contra alter e primo; atque hic maxime spectandus, considerandusque est. Quarto: Et si non ignoremus, Catholicos etiam multos concedere, librariorum vitio in numeris quos Vulgata retinuit, nonnullos aliquando errores irrepsisse; Nos tamen, ubi præsertim Vulgatæ Hebraicus textus concordat; hanc nobis numeros immutandi licentiam non sumimus; & malumus rem quoquomodo, si potest, numeris illis retentis explicare; vel Heterodoxorum nonnullorum exemplo: ex quibus Usserius in Chr. Regum Hæbræorum constituendâ Nostris aliquibus succenset, quod aliter fecerint *gravi, & prudenti Abulensis illa præmonitione prius non expensa*; quæ nimirum est ad *II. Par. XVI. qu. 3. Ista est periculosa solutio, quia si in uno loco Scripturæ corruptionem esse fateamur, de omnibus aliis locis dubitabimus, an corruptio ibi sit; sicut dicit Augustinus &c.* Quo quidem Canone quantum oneris imposuerimus nobis non ignoramus. Quinto: Morem scriptorum sive populorum maxime spectandum esse censemus. Quare cum non unum, sed plura exempla, quæ certa sunt, occurrant in Genealogiis Hæbræorum, in quibus capita nonnulla omittuntur; hunc morem fuisse ita eas texendi colligimus, ut non omnia capita recenserentur. Quare argumentum ab eis ductum ad brevitate[m] temporis demonstrandam, minus idoneum censemus: Sexto: Sæpius nonnisi conjecturas expectandas a nobis præmonemus; conjecturis tamen sua vis inest, quando ad systema unum stabiliendum afferuntur multa, & in eo multa aliàs explicatu difficilia commode locum suum sortiuntur. Ac quemadmodum in vulgari structorum artificio, quò plurimæ partes ejusdem operis seorsum perficiuntur ac poliuntur, si eas postea compingendo,

gendo, videas aptari mutuo, & coherere; non dubitas, quin sit ille proprius locus singularum; cum fieri vix possit ut omnes, five etiam multæ extra locum suum positæ, sibi adaptentur, & mutuo conveniant: ita de hoc quasi Chronologico artificio pronuncian- dum est, si partes multæ eum locum fortiantur, quem, aliis non repugnantibus, possint obtinere.

P A R S P R I M A

DE SEX ÆTATIBUS

§. I.

De I. & II. Ætate.

III. **T**EMPUS omne a Mundo condito ad Æram vulgarem consueto more dividimus in Ætates sex; primamque facimus a Mundo condito ad diluvium, annorum 1656., Alteram a diluvio ad vocationem Abrahæ annorum 457; tertiam ad exodum annorum 640; quartam ad templum fundatum anno quarto Salomonis annorum 480; quintam ad templum iterum fundatum anno secundo Darii Hytaspis annorum 477, ultimam ad Æram vulgarem annorum 520.

IV. Primarum duarum intervallum commune nobis est cum multis; Nam primæ quidem, suppeditat genesis Patriarcharum *cap. Genes. V.*, & annus diluvii anno 600. vitæ, Noc ut *Gen. VII* habetur; Alterius vero cum genesis Patriarcharum *cap. Gen. XI.* tum vocatio Abrahæ, quæ describitur *cap. XII.* Animadvertimus tamen nonnulla in utraque ætate, quæ item animadverterunt summi Chronologi. Primo scilicet; discrepantiam genesis Patriarcharum *cap. V. & XI. Gen.* haberi præcipuè inter Hebræos codices, Græcos, & Samaritanos. Nos hic, ubi Hebræis codicibus concordat vulgata; quas hæc representat, rationes sequimur; a qua anni fiunt ab Orbe condito ad Diluvium, 1656; cum Græci codices exhibeant 2242, Samaritani 1307. Novimus esse ex Catholicis nonnullos, qui Græcos in hac anno-

rum

rum computatione sequantur ; ex quibus est Ricciolius *lib.6. Chron. ref. cap.1* , Morinus *exercit.7.* Tourneminius &c. In Ricciolio displicent tūm modi tres , quos proposuit utriusque editionis conciliandæ (si dicatur Adam bis genuisse filium nomine Seth , & posteriorem post centum annos , idque exemplum imitari voluisse Posteros ; si dicatur Adam anno 130. coepisse filios gignere ; centesimo anno post , excellentissimum horum ; vel post centum illos annos filium ceteris in hæreditate prætulit & Seth appellaverit) ; tūm ejus pronunciatum ; si conciliari non possint , sequendam LXX. editionem . Tournemini ratio ineundæ concordæ ; ut in Hebraico textu , ubi desunt centenarii illi numeri , subaudiendos Scriptor voluerit , quemadmodum numerus major aliquando subticetur , cum jam semel expressus est ; præterquamquod non conciliatio est sententiæ unius cum altera , sed pro Septuaginta decretoria sententia ; omnibus aptari non facile potest ; cum aliquando in Hebræo centenarius exprimitur ; & illa omisso fieri soleat , cum necessario supplendus est ; Cur autem ante centenarium Patris annum nasci filius non potuit ?

V. Secundò : Cum ita anni exprimantur ut menses , diesque qui vel illis annis abundant vel deficiunt , nulli umquam occurrant , suspicatus est Petavius , ita exprimi hujusmodi tempora , ut de minutioribus intervallis incerti simus , etsi Chronologorum mos invaluit , ut anni omnes habeantur pro completis . Non jure Usserium putamus insimulasse summum Chronologum , quasi ita *sacri Calculi certitudinem infirmet* , imo ad sacrarum litterarum majestatem quamdam pertinere putamus , ut tantum tradat , quantum ad præcavendos nimios errores satis sit , nec aberrare longius patiatur ; nimiam etiam retundere voluisse hominum curiositatem : quod ex aliis conjicimus , in quibus hoc plane modo se gerere eadem sacræ litteræ videntur . Cui rem similem facit Catholica Ecclesia in temporibus partiendis , definiendoque , pro temporum vicissitudine , noctis , & diei intervallo , quin Astronomicos apices anxie persequatur . Qui in Patriarcharum *παιδογονία* subtilitatem illam admittit Usserius , in vitæ annis designandis adhibitam negat ; licet ita de ipsorum ætate tota nos doctos velle videatur Scriptura , ac de ætate quæ filios genuerunt . Aliud est quod incertos nos faciat ; an in genealogia texenda , more Hæbreis com-

communi, sint aliqua capita omiſſa. Itaque qui temporum majus aliquod intervallum ex Scriptura repudiari putant, probabilem quidem rem dicunt, quæque a Chronologis admitti ſolet; non tamen vere ex Scriptura ipſa demonſtrare poſſunt. Tertio: Arphaxad natum poſuimus biennio poſt Diluvium; quod locus qui id ſignificare videtur, vix explicari aliter poſſit, nudèque & hiſtoricè rem narret; alter quo genuiſſe dicitur Noe auno 500. Sem, Cam, & Japhet, commodam, & uſitatam explicationem admittat; non temporis, quo ſunt geniti, in his nominandis ordinem ſervari. Quarto: Atque eadem ratione utimur in Cainano interſerendo inter Arphaxad, & Sale, quod Lucæ locus niſi Cainan hic admittatur, expediri aliter non poſſit, quam ſi concedamus, aut negligentia Scriptorum, aut alia quacumque de cauſa continere aliquid, quod non eſt verum, cum poſitive affirmat, quod iſti negant: contra, admiſſo Cainane, *Geneſis*, & *Paraliſipomenon* locis explicatio tribuitur, quæ uſitata eſt, & multum ſane probabilis; genitum aliquem dici ab eo, qui non pater, ſed avus ſit, omiſſis capitibus nonnullis in genealogiis texendis. Cetera commodius opinor tabula noſtra repræſentabit.

(VIII)

I. Æ T A S

*A Mundi conditu ad Diluvium ann. 1656.**A. P. J.*

479.	Adam creatus	
609.	Seth nascitur ex Adamo ann.	130 (1)
714.	Enos nascitur ex Seth ann.	105 (2)
804.	Cainan nascitur ex Enos ann.	90 (3)
874.	Malael nascitur ex Cainan ann.	70 (4)
939.	Jared nascitur ex Malael ann.	65 (5)
1101.	Henoch nascitur ex Jared ann.	162 (6)
1166.	Mathusalem nascitur ex Henoch an.	65 (7)
1353.	Lamech nascitur ex Mathusalem an.	187 (8)
1535.	Noe nascitur ex Lamech ann.	182 (9)
2135.	Diluvium anno Noe	600 (10)

II.

-
- (1) Gen. V.III. „ Vixit autem Adam 130. annis & genuit . . . vocavitque nomen ejus Seth „ .
- (2) 6. „ Vixit quoque Seth 105. annis & genuit Enos „ .
- (3) 9. „ Vixit vero Enos 90. annis & genuit Cainan „ .
- (4) 12. „ Vixit quoque Cainan 70. annis „ & genuit Malael „ .
- (5) 15. „ Vixit autem Malael 65. annis & genuit Jared „ .
- (6) 18. „ Vixitque Jared 162. annis & genuit Henoch „ .
- (7) 21. „ Porro Henoch vixit 65. annis & genuit Mathusalem „ .
- (8) 25. „ Vixit quoque Mathusalem 187. annis & genuit Lamech „ .
- (9) 28. „ Vixit autem Lamech 182. annis & genuit filium vocavitque nomen ejus Noe „ .
- (10) Gen.VII. 11. „ Anno sexcentesimo vitz Noe mense secundo, 17. die mensis rupti sunt omnes fontes abyssi magne &c. „

A diluvio ad Abrahæ vocationem ann. 457.

A. P. J.

2137.	Arphaxad nascitur biennio post diluvium	(1)
2172.	Cainan ex Arphadax	ann. 35 (2)
2202.	Sale ex Cainan	ann. 30 (3)
2232.	Heber ex Sale	ann. 30 (4)
2266.	Phaleg ex Heber	ann. 34 (5)
2296.	Reu ex Phaleg	ann. 30 (6)
2328.	Sarug ex Reu	ann. 32 (7)
2358.	Nachor ex Sarug	ann. 30 (8)
2387.	Thare ex Nachor	ann. 29 (9)
2592.	Abraham ann. 75. vocatur patre mortuo ann. 205	(10)

B

§.II.

- (1) Gen. XI. 10. „ Sem erat 100. annorum, quando genuit Arphaxad biennio post diluvium „.
- (2, 3.) Lucæ III. 36. „ Qui fuit Arphaxad, qui fuit Cainan, qui fuit Sale „.
- Gen. XI. 12. In vers. LXX. detracto ut moris est centenariio numero.
- Gen. XI. 12. „ Porro Arphaxad vixit 35. annis & genuit Sale „.
- (4) 14. „ Sale quoque vixit 30. annis & genuit Heber „.
- (5) 16. „ Vixit autem Heber 34. annis „ & genuit Phaleg „.
- (6) 18. „ Vixit quoque Phaleg 30. annis & genuit Reu „.
- (7) 20. „ Vixit autem Reu 32. annis „ & genuit Sarug „.
- (8) 22. „ Vixit vero Sarug 30. annis „ & genuit Nachor „.
- (9) 24. „ Vixit autem Nachor 29. annis „ & genuit Thare „.
- (10) v. ult. „ Et facti sunt dies Thare 205. annorum & mortuus est in Haran. „ XII, 1. „ Dixit autem Dominus ad Abram; egredere de terra tua ... 75. annorum erat Abraham cum egrederetur de Hatan „.

§. II.

De III. Ætate.

VI. **Æ**Tatis Secundæ finem & Tertiæ initium facimus anno Thare 205. five eo mortuo. Abrahami vero anno 75. ex loco *Gen. XI, XII.* quod eorum locorum planissimus hic sensus videatur, cui favet S. Stephanus *Act. VII.*; nihil vero contrarium occurrat, quam locus *Gen. XI. 26.* a Petavio objectus, quo Thare anno 70. genuisse dicitur Abraham, & Nachor, & Aram; qui quidem superius alteri loco allatam explicationem recipit, quoniam tres illi simul eodem anno Patris 60. nati esse non possunt: unus igitur tantum, neque is primus qui nominatur, ortus eo anno fuerit.

VII. Tertiā hanc Ætatem productiorē facimus annis 215, quam vulgus Chronologorum, quod hic maxime canonem illum nostrum secundo loco positum servamus, in Exodi loco explicando, quo mansisse in *Ægypto* dicuntur *filii Israel* annis 430. Itaque maluimus *Ægyptum*, *Ægyptum* interpretari, & filios Israel *Israel*, idest Jacobi filios & posteros, in eo quidem loco, qui historicus est, & rem nude & historice narrat. Paulus *ad Galat. III 17.* alludit *ad locum Genes. XV. 13.* qui nobis favet: itaque non est ad illum pervertendum vel explicandum hic adhibendus. Nihil occurrit etiam, quod contra planissimam illius loci significationem, nos urgeat, qui Vulgatam cum Hebræo fonte convenientem, non LXX, in quos forte glossēma irrepsit ante PP. ætatem, nobis sequendam proposuimus. Genealogias enim quale argumentum essent, supra diximus: & possemus etiam, si vellemus, genealogiis genealogias, opponere præsertim Josue. Itaque annos 430. numeramus ab ingressu Israelis in *Ægyptum*, post annos 215., ex quo Abraham vocatus est Patre mortuo. Quæ quidem sententia est Nicolai Abrahami, sive postea Isaacii Vossii, Tournemini; in quibus etsi indutum Ætatis hujus tantum intervallum probamus, argumenta, tamen, quæ ad confirmandum afferunt, non omnia probamus. Ætatem hanc tertiam exhibebit tabula nostra.

A vocatione Abrahæ, ad Exodum, annorum 645.

A. P. J.

2592. Vocatio Abrahæ anno 75.

2617. Abrahæ centenario nascitur Isac. (1)

2677. Isaaco sexagenario nascitur Jacob (2)

2768. Jacobo a. 91. nascitur Joseph (3).

2807. Jacob cum tota familia ingreditur (3) Ægyptum an. 390.
Josephi 39.

2824. Jacob moritur (a) postquam ingressus est Ægyptum a. 17.

2878. Joseph moritur (b) annor. 110.

3157. Moses nascitur (c)

3237. Exodus ab ingressu in Ægyptum Jacobi an. CCCXXX. (4)

B 2

§. III.

(1) Gen. XXI. 5. „ . . . Cum centum esset annorum : hac quippe ætate patris natus est Isac „ .

(2) XXV. 26. „ Sexagenarius erat Isac, quando nati sunt ei parvuli „ .

(3) ex Gen. XLVII. 9. Jacob Pharaoni „ respondit dies peregrinationis meæ 130. annorum sunt „ .

XLI. 46. de Josepho „ 30. autem annorum erat, quando stetit in conspectu regis Pharaonis „ . 53. „ transactis septem ubertatis annis . . . cœperunt venire 7. anni inopie „ .

XLVII. 11. Cum Jacob vocatur in Ægyptum „ adhuc enim quinque anni residui sunt famis „ .

(a) Gen. XLVII. 28. „ Vixit in Ægypto decem & septem annis „ .

(b) L. 35. „ Mortuus est expletis centum decem vitæ suæ annis „ .
Nam mortuus annorum 120. anno P. J. 3277.

(4) Exod. XIII. 40. „ Habitatio autem filiorum Israel, quæ manserunt in Ægypto, fuit quadringentorum triginta annorum : quibus expletis, eadem die egressus est omnis exercitus Domini de terra Ægypti „ .

§. III.

De IV. Ætate:

VIII. **I**N Quartæ Ætatis intervallo definiendo eadem sententia nostra est, quæ plurimorum Chronologorum, qui id expressum putant *III. Reg. VI.* Quem quidem numerum, qui nunc legitur, minime corruptum esse putamus, contra quam Nicolaus Abrahamus, & Nicolaus Serarius sensit, qui pro 400 legere volunt 600. *Cujusmodi in desperatis Chronologiæ questionibus, ut in perditis civitatibus xpoxxxi extremi esse solent existat*, ut ait Petavius. Quibus nuper accessit Alphonsus Des Vignoles, cujus quidem Heterodoxi hominis eruditionem cognoscimus, laudamus etiam in allegandis præsertim Auctoribus diligentiam; in numeris vero passim immutandis facilitatem probare non possumus, quotiescumque codicem aut vulgatum librum auctorem nanciscitur emendationis suæ. Quem enim in tanta codicum multitudine, & varietate mutationis cujuscumque auctorem non nanciscamur? Ex sententiis vero (quarum viginti Abrahamus diversas numeravit), eam reicimus, quæ servitutis annos annis includit quietis, cui minimum profuisse putamus Hieronymum Van Alphen, qui aliter *quiescendi* Verbum explicandum suscepit, quam vulgo solet, pro inertia, & desidia a bellis, quæ Deus Hebræis imperaverat. Quietem enim illam sapius præmium fuisse resipiscientibus Judeis concessum a Deo, Judicibus suscitatis, constat ex *Jud. VIII. 20.* aliisque locis. Cocceii etiam illam, qui summas annorum a præcedenti narratione dirimit, quasi finita historia ponèretur subscriptio; *Sic elapsi sunt anni 40., 80. &c.* Præterea Saliani, Francisci Riberæ, Usserii, Natalis Alexandri, qui cum quietis tempora breviora faciant, numerum adscriptum referunt non ad annos quibus quies duraverit, sed ad Epocam, aliam, & maximè quietis, quæ præcesserat, repudiamus; contrarium enim indicatur in quiete 40. annorum post Gedeonem: ad arbitrium etiam res fingitur; atque Usserius fassus est explicationem hanc *Cum versione vulgata non convenire*. Denique Petavii, qui *egressioni* nomine quadraginta ipsos annos venire censet,

(XIII.)

set, quibus in solitudine Judæi manserunt, etsi eam Tournemini confirmare conatus est; quod ad tantum temporis interval-
tum produci posse dicendi modus ille non videatur; & (in quo ceteræ etiam sententiæ peccant) planissima Scripturæ verba ad abstrusorem quamdam significationem, & minime obviam trahit. Placet ergo sententia eorum, qui synchronismum adhibent, & eodem tempore Hebræos aliquando hostibus servitutem præstasse censent in orientalibus ex. c. plagis, cum in aliis quiete, Hebræorum regiones aliæ fruerentur. Hunc modum ideo ceteris præferimus, quod & vim non inferat vulgaræ nostræ, & nihil habeat a moribus hominum, aut regionum ipsarum ingenio abhorrens. Præterea Synchronismi hujus inditium præbet Scriptura ipsa *Jud. X. 6.* collat. cum *XIII. 1.*

IX. Ergo cum constitutum sit nobis nihil ad arbitrium constituere, Josue post Jordanis transitum tribuimus ex Josepho annos XXV. Inter hunc annum & primam servitutem ut verum sit; *omnem illam generationem congregatam esse ad Patres suos, & surrexisse alios, qui non noverant Dominum, & opera, quæ fecerat cum Israël;* totidem ferme annos ponimus, quot in deserto, ubi idem accidit, Judæi fuerunt; annos 35. Servitutes duas sibi succedere significare videtur Scriptura. Quare ita nos eas disposuimus. In quiete vero longiori 80. annorum, quæ erat in parte Orientali, ubi Moabitæ, nihil impedit, quominus in parte Occidentali serviverint Judæi sub Jabin, licet eam servitutem narret Scriptura post narratam quietem 80. annorum. Nam post eam quoque; narrat mortem Aod, quem vix credibile est tandiu superfuisse. Mortuum nos facimus post annos a libertate 20., eique subjicimus Samgar. Cetera servitutum, & Judicum sibi succedunt, ad servitutem sub Ammonitis, quam posuimus anno 300., postquam terram possederant Hebræi: quod Jephthe id significare videatur *Jud. XI.* Dum Jephthe succedunt in Galaaditide alii Judices, jam trans Jordanem Heli Sacerdos judicabat populum; sub quo servitus contigit sub Philistæis, & Arca capta anno 40. ex *I. Reg. IV. 15.* Qui annus est simul ultimus Heli, & primus Sansonis: Nam *judicavit Israël in diebus Philistiim* *Jud. XV. 20., & incepit liberare Israël.* *XIII. 5.;* nec tamen perfecit. Judicum diversa genera quæ Petavius *lib. 9. cap. 35.,* Marshamus, & Interpretes animadver-
te.

(XIV.)

terunt , faciunt ut simul cum Samuele Sanfonem ponamus , dum Abjalon judicat cis Jordanem . Arca restituta est in suum locum post annos 20. , ex *I. Reg. VII. 2.* Atque ex eo tempore Samueli tribuit Josephus annos 12. quibus Israellem judicaverit . Cum senex esset *postulaverunt regem , & dedit illis Deus Saul annis 40. , & , amoto illo suscitavit illis David* , quibus indicari videtur illis *suscitatum David* , qui *postulaverunt regem* , idest Judæis omnibus ; Judæis autem omnibus imperavit David annos 33. ex *III. Reg. II. 11. & V. 4.* Quare Isboseti annos a Paulo in loco *Asorum* inclusos putamus annis Saulis . Saulis enim , & Davidis nomine eorum familias , & posteros , more sæpius usitato , intelligit .

IV. Æ T A S

*Ab Exodo , ad Templum fundatum a. 4.
Salomonis , ann. 480.*

A. P. J.

3237. Exodus
3277. Terræ distributio sub Josue (1) mortuo Moise an. 120.
3302. Josue moritur a. 110. administr. 25. (2)
3337. I. Servitus annis 8. sub Chusan an. 35. (3)
post Josue mortem ;
3345. Othoniel Judex : quies annis 40. (4)

3385.

-
- (1) V. Deuter. VIII. 2. XXIX. 5. &c. & lib. *Josue* Deut. XXXI. 2. Moyses „ centum viginti annorum sum hodie „
Ib. XXXIV. 7. „ Moyses centum & viginti annorum erat quando mortuus est „
(2) Jud. II. 8. „ Mortuus est autem Josue filius Nun centum & decem annorum „ „
(3) 10. „ Omnisque illa generatio congregata est ad patres suos , & surrexerunt alii qui non noverant Dominum & opera quæ fecerat cum Israel &c. „ „
III. 8. „ Iratusque contra Israel Dominus tradidit eas in manus Chusan Rasathaim Regis Mesopotamiæ , servieruntque ei octo annis „ „
(4) 8. „ Suscitavit eis Salvatorem & liberavit eos Othoniel &c. quievitque terra 40. annis „ „

3385. II. Servitus sub Eglone
annis 18. (5)

3403. Aod Judex, quies an-
nis 80. (6) in par. Orie.

3422. Aod moritur Sam-
gar Judex (7)

3433.

3479.

3483. IV. Serv. sub Madianitis
&c. an. 7. (11)

3490. Gedeon Judex an-
nis 40. (12)

3530. Abimelec annis 3. re-
gnat (13)

3533. Thola annis 23. Jud
(14)

III. Servitus sub Jabin in par-
te Occident. an. 20. (8)

Barac Jud. & Debbora : quies
ann. 40. (9)

*Regnum Assyriorum ex He-
rod. (10)*

Troja expugn. ex Pet. & Viss.

3546.

(5) 14. „Servieruntque filii Israel Eglon regi Moab decem & octo
annis „.

(6) 25. „Qui suscitavit eis Salvatorem vocabulo Aod „ IV. 30. „ Hu-
miliatusque est Moab in die illo sub manu Israel „ &
quievit terra octoginta annis „.

(7) III. Jud. 31. „ Post hunc (Aod) fuit Samgar &c. Anath qui percussit de Phi-
listinis 600. viros vomere „ & ipse quoque defendit
Israel „.

(8) IV. 2. „ Et tradidit illos Dominus in manus Jabin regis Cantan qui
regnavit in Asor . . . & per 20. annos vehementer
oppresserat eos „.

(9) IV. 4. „ Erat autem Debbora . . . quæ judicabat populum in illo tem-
pore . . . quæ misit & vocavit Barac &c. quievitque
terra per 40. annos „.

(10) Nimirum 2. 530. ante Medorum defectionem V. n. 17. & 12.

(11) VL 1. „ Fecerunt autem filii Israel malum in conspectu Domini qui
tradidit illos in manus Madian 7. annis „.

(12) VIII. 20. „ Humiliatus est autem Madian coram filiis Israel, nec potue-
runt ultra cervices elevare „ sed quievit terra per 40.
annis quibus Gedeon præfuit „.

(13) IX. 22. „ Regnavit itaque Abimelech super Israel tribus annis „.

(14) X. 1. „ Post Abimelech surrexit Dux in Israel Thola „ & judicavit
Israel viginti & tribus annis „.

3556. Jair Jud. annis 22. (15)

3571. Heli Sacerdos & Jud. annis
40. (16)3578. V. Servitus sub Ammon.
in Galaad an. 18. CCC.
post occupatam terram
(17)3592. VI. Servitus sub Philistæis an-
nis 40. (18)

3596. Jephthe Jud. an. 6 (19)

3602. Abesan Jud. an. 7. (20)

3608. Ahialon Jud. an. 10. (21)

3611. Heli moritur capta Arca (22)

Sa-

(15) 3. „ Huic successit Jair Galaadites qui judicavit Israelem per viginti & duos annos „.

(16) I. RR. IV. 18. „ Et ipse judicavit Israel 40. annis „.

(17) Jud. X. 6. „ Filii autem Israel . . . fecerunt malum in conspectu Domini . . . contra quos Dominus iratus tradidit eos in manus Philistiim, & filiorum Ammon ; afflicti que sunt & venementer oppressi per annos decem & octo, omnes qui habitabant trans Jordanem in terra Amor- rhæi, qui est in Galaad „. XI. 2. Jephthe ad Ammon . „ nisi forte melior est Balac filio Saphor Rege Moab ; aut docere potes, quod iur- gatus sit contra Israel & pugnaverit contra eum, quando habitavit in Hesebon . . . vel in cunctis civitatibus juxta Jordanem per trecentos annos . Quare tanto tempore nihil super hac repetitione tentastis ? „.

(15) XIII. 1. „ Rursumque filii Israel fecerunt malum in conspectu Domini, qui tradidit eos in manus Philistinorum 40. annis „.

(19) XII. 7. „ Judicavit itaque Jephthe Galadiites Israel 6. annis & mortuus est „.

(20) 8. „ Post hunc (Jephthe) judicavit Israel Abesan . . . qui 7. annis judica- vit Israel „.

(21) 11. „ Cui successit Ahialon Zabulonites, & judicavit Israel 10. annis „.

(22) I. RR. IV. 15. „ Heli autem erat nonaginta & octo annorum . . . & ipse judicavit Israel 40. annis &c. „.

(XVII.)

Samuel Jud. an. 32. (23) &
Sanfon annos 20. (24)

3618. Abdon Jud. an.8. (25)

3631. Arca transfertur post annos 20.
(26)

3642. Saul Rex (27)

3674. Isboset regnat, & Da-
vid in Hebron (28)

3681. David regnat super o-
mnes tribus (29)

Adarezer Rex Syriae a Davide
vincitur (30)

3714. Salomon regn. an.40.(31)

3717. Templum fundatur.

C

§.IV.

(23) Ex Josepho qui post 20. annos, cum Arca restituta est, dat ei annos 12.

(24) Jud. XV. 20. „Judicavitque Israel in diebus Philistinum viginti annis „.

(25) Jud. XII. 13. „, Post hunc (Abialon) judicavit Israel Abdon . . . octo annis „.

(26) I. RR. VII. 2. „, Et factum est ex qua *die mandata* Ajez Domini in Cariathia-
rim multiplicati sunt dies (erat quippe jam annus vigesimus) &c. „.

(27) Act. XIII. 20. „, Et post hæc dedit Judices usque ad Samuel Prephetam . . .
& exinde postulaverunt regem, & dedit illis Deus Saul . . . annis XL. „,
V. num.9.

(28) II. RR. II. 10. „, Quadraginta annorum erat Isboset filius Saul cum regnare
cœpisset & duobus annis regnavit „.

(29) III. RR. II. 11. & V. 4. „, Dies autem quibus regnavit David super Israel 40.
anni sunt, in Hebron regnavit 7. annis, in Hierusalem triginta tribus „.

(30) II. RR. VIII. 3. I. Par. XVIII. 3.

(31) III. RR. XI. 42. „, Dies autem quos regnavit Salomon in Hierusalem super
omnem Israel XL. anni sunt „.

§. IV.

De V. Ætate.

X. **Q**uinta Ætas nobis procedit a jactis Templi primi fundamentis anno 4. Salomonis ad fundamenta jacta Templi secundi anno 11. Darii Hytaspis. Atque hanc tribuimus in partes duas; primæque finem, & initium alterius collocamus transmigrationem lechonix. Impeditissimas quaestiones XIV., quas Petavius, recenset *lib. 9. cap. 61.* ex comparatione ortas præcipuè annorum Regum Juda, & Regum Israel, expeditus, adhibitis his expediendi modis, quos idem recenset. *Primo* anni aliquando inchoati, & labentes nominantur, aliquando, qui jam completi sunt. *Secundo* Regum initia ad populans anni Epocam accomodantur. Ex utroque fit ut idem annus duos Julianos occupet, atque eodem dicitur factum, quod vel in primum, vel in alterum cadit, anno scilicet illo *ineunte*, vel *desinente* factum. Quæ verba Vignoles non jure in Usserio irridet, si rem quam verba sollicitius perpendamus. *Tertio* Patre adhuc superstiti ac regnante, Filius in Regni consortium adscitus est, & aliquot cum Patre annis imperavit, qui quidem anni modo filio imputantur, modo Patri, modo utrique. Hunc quoque modum repudiavit Vignoles, negans eum usurpari oportere, nisi ubi illum Scriptura significat. At quam ille significationem desiderat? An vero non satis illa est, qua aliter, atque aliter unius Regis annos numerat? significat enim ita à diversa Epocha numerare: hæc vero Epocha duplex diversa, est hominum consuetudini maxime conformis; qua videlicet à Regibus grandioribus, qui ætati, vel valetudini diffident, ut securus mortuis succederent filii, vel onus res administrandi levarent, in Regni consortium admittebantur; præsertim vero, quando bella ingruiebant; ut præcluderetur ambitiosis imperii, aditus omnis & via, regiaque auctoritate, & foris res, & domi administrarentur. Manifesta modi hujus significatio in Joram filio Josaphati (quem & admittere coactus est ipse Vignoles) non abhorre ab hujusmodi modo Scripturam declarat. His Petavii modis addimus *Quartum* cum Rex aliquis

aliquis bellis civilibus ferventibus, Rex ab omnibus non habetur, postea æmulis devictis, aut rebus compositis, regni ejus annos computant omnes. *Quintum*, cum præter primum regnandi initium, aliud ponitur, ratione habita principis urbis, ubi regni sedes constituta, quam primò ille possidere non potuit. Hunc modum in Davide Scriptura innuit. *Sextum* Cum aliud hominis initium, adnotatur, aliudque initium regni a Majoribus constituti, sive a quo tempore in familiam regnum illatum est. *Septimum*, cum anni numerantur communis æræ; sive cum vulgaris Epocha adhibetur. Præter hos modos vix ullos inducimus: repudiamus enim quos Tourneminius repudiavit, ut si expungantur ex Regum annorum numero anni insaufi &c. Atque eidem consensio *inter-regnum* prudenter, & timidè inducendum, quem *ultimum* modum numeramus.

XI. Ex Quæstionibus XIV. faciliores sunt quæ extricantur utroque ex primis modis, atque ita explicamus, quod dicitur Afa regnasse anno 20. Jeroboami, Josaphat anno 4. Achab, Ochozias anno 11. Joram. Amasias anno 2. Joas. Manahen anno 39. Azarias &c. Id de Ochozia filio Joram innuit Scriptura *II. Paral. XV. & XIV.* In rebus gestis Baasa nominatur annus 35. & 36. Afa, cum Baasa mortuo regnaverit Elas anno 26. Afa. Locum hîc habet modus ille sextus, quo non Regis illius singularis Epocha sed regni adhibetur, atque hîc regni Israel a Jeroboami schismate constituti. Ita & Amri, cum dicitur regnasse anno 31. Afa, plerique intelligunt quieti regni Epocham, sedatis turbis. Nos modum adhibemus quintum, quem Scriptura *suppeditat* cum ait; *regnavit super Israel 12. annis*, in *Thersa sex annis*. De Josaphat, & filio Joram, item de Achabo, ejusque successoribus Ochozia, & Joram perplexæ quæstiones, 1. Josaphat ab anno IV. Achab tēgnavit 25. annis. Achab regnavit 22; ergo ultimus Achabi concurret cum 18 Josaphati. Ochozias tamen Achabi filius regnasse dicitur anno 17. Josaphati; & regnasse biennium, & ejus successor Joram cœpisse anno 18. Josaphati. Expediuntur hæc. admissio Ochozia regnante unâ cum Patre, anno ejus 21, Josaphati 17; qui anno sequenti mortuus sit paulo post Patrem; & tunc etiam regnum inchoaverit Joram. II. Joram Israeliticus regnasse dicitur anno 2. Joram filii Josaphat, idemque anno 18. Josaphati. Contra vero Joram Rex Ju-

da regnasse anno 5. Jorami alterius Regis Israel . Ut hæc extricemus, admittimus bis Joramo regnum communicatum a Josaphato Patre; 1. anno suo 17, cum ad Syriacum bellum proficisceretur, cum Achabo . Et ideo forte etiam Achabus regnum filio communicavit . Cum vero ex eo redux regni administrationem suscepisset, rursus anno 22; vel valetudine, vel rerum humanarum tædio, vel alia de causa, idem fecit. Quæstio alia de Joramo Patre Ochoziæ, quod regnare cœperit annos natus 32. & regnaverit annos 8; ejus vero filius Ochozias mortuo Patre regnum inierit natus annos 42. imo quod alibi dicitur 22. annorum regnare cœpisse; etsi Petavius, Cornelius, Tirinus, Calmet, Torniellus, Salius, & Usserius ipse ab omni numerorum emendatione abhorrens, peccatum in numeris admittant, solvitur à nobis modo 6. Cum nimirum Athalia Regum Israel progenies, in Judæ regno rerum potita esset, curavit ut Epocham Regum Juda in desuetudinem abiret, & induceretur sua; qua usus est Auctor, qui illa, forte sub Athalia scribebat. Nihil enim est in Scriptura, quod huic opinioni repugnet, quæ ponit solum annum Ochoziæ primum, fuisse Athaliæ 42. Quod si non Athaliæ ætatis Epocham usurpari placeat; dicantur anni hic recenseri ab eo tempore quo; *prævaluit populus, qui erat cum Amri populo qui sequebatur Thebni*: nimirum, quo in ejus familiam regnum, nemine contradicente, esse cœpit. Annos Regum Juda indigitari sæpe per annos Regum Israel, omnino constat, & res etiam gestas Regum Juda recenseri in fastis Regum Israel; unde hæc de Ochozia petita suspicamur: cum nullus hic, ut in ceteris, liber allegetur, sed primus deinde occurrat liber *Verborum dierum Israel*. Quæstio, quod Joas Israeliticus cœperit regnare anno 37. Joas Judaici, & hujus successor Amasias regnaverit anno 2. Joas Israelitici, expeditur modo 3; qui modus pariter adhibetur ad aliam quæstionem de Amasia, & filio Azaria. Quæstio de Jeroboamo II., qui regnare cœpit anno 15. Amasias; regnavit autem 41 anno: cum ejus successor Zacharias regnasse primum dicatur anno 38. Azariæ expediti aliter non potest, quam si admittatur Interregnum annorum 12. inter mortem Jeroboami, & initium Azariæ; quod quidem recipere Vignoles ipse coactus est. Quæstio de Oseæ initio anno 20. Joatham idest 4. Achaz, & ejusdem Achaz anno 12. deciditur modo 4.

XII. Post deportationem Israelis anno 9. Osæ, liquidius res procedunt. Est tamen de Judithæ tempore saris perplexa quæstio, ob ea præsertim verba, quæ in fine ejus libri occurrunt; *In omni spatio vitæ ejus non fuit qui perturbaret Israel Et post mortem ejus annis multis*: Cum paulo aute de ea dictum sit; *Mansit autem in domo viri sui annos 105.* Consentimus Nicolao Serario, Mont-fauconio, atque Eruditorum Interpretum, & Chronologorum plerisque; ante Babylonicam captivitatem eam historiam collocandam: quod exploratum *Et compertum jam se habere* Salmeron, tom. 16. pag. 409. op. dixit. Locum autem nullum commodiorem reperimus, neque opportunius tempus, quam captivitatis Manasse, quam anno ejus regni 5. collocamus: Juditham vero majorem tunc fuisse non putamus annis 40. quam illi ætatem concedit Bellarminus. Nam quod Calmet, alique sexagenariam faciunt, aut sexagenaria majorem, durius aliquanto est, nec necessarium.

XIII. Altera ætatis hujus pars a nobis constituitur initio septuagenariæ servitutis, celeberrimæ ex Jeremiæ prædictione. Hanc ad nectendam sacram Historiam (cujus perpetuus ductus ab orbe condito decurrens, in templi everfione anno sedeciæ XI. abruptitur) cum temporum rationibus quas habemus in civili historia, adhibuerunt plerique Cronologi, solliciti in ejus initium, atque finem inquirentes. Initium quidem nobis statuendum omnino videtur in Jechoniæ transmigratione, quando ex Jeremia cap. LII. maximus captivorum numerus abductus est, Imo IV. Reg. 24 rex Babylonis; *transtulit omnem Jerusalem, Et universos principes, & omnes fortes exercitus ejus, Et omnem artificem, & clusorem, nihilque relictum est, exceptis pauperibus populi terræ*: preter omnes thesauros domus Domini, & thesauros domus regis: a qua transmigratione annos perpetuo numerat Ezechiel, eodemque numerare videtur Jeremias, & Baruch, quasi ab Epochâ, quam Judæi, finem expectantes, maxime adhiberent; quam denique veluti celeberrimam Matthæus in Christi genealogia commemorat. Reliquæ sententiæ vel minori multo calamitati, insignem hanc Judaici luctus epocham, affigunt, vel si templi everfionem eligunt, calamitatem eam ponunt, qualis a Jeremia non designatur, nec Judæis alio jam trans-

translatis erat adeo miserabilis; quæque demum hujus nostræ consequutio quædam fuit. Etenim statim a Jechoniæ captivitate munitionibus vallata urbs & clausa usque ad XI. annum Regis Sedecie; adeoque ad epocam statuendam rerum conversionis, minus insignis, vel ex ipso hominum more, cujus se testem Cicero perhibet ad Atticum scribens lib. 9. *epist. 5. Majores nostri funestiores diem esse voluerunt Alliensis pugne, quam urbis capte, quod hoc malum ex illo: itaque aliter religiosus etiam nunc dies, alter in vulgus ignotus*; Quamquam si cetera deessent omnia, temporum rationes eam epocham deligi non paterentur.

XIV. De fine captivitatis major disceptatis est; præsertim cum opinio inveteraverit, finiendam esse anno primo Cyri, qui ad finem libri Paralipomenon, atque initio Esdræ commemoratur; collocari vero eo tempore finis hic videtur a Jeremia XXV. 12. & XXIX. 10., & Isaia XLIV., & XLV., itaut Pererio iudice ad Dan. nihil dici luculentius potuerit ad ostendendum septuagenariæ captivitatis finem in exordio Cyri. Nos tamen non ea, quæ isti vident, videre confitemur. Nam cum iisdem locis multa ponantur de ædificatione civitatis, & templi, de libertate, rebusque Judaici populi iterum florentibus; suspicamus plura conjungi, quæ ad diversa tempora pertinent, Cyri vero initium memorari, quod aliqua tunc rei postea assequendæ fundamenta posita sint & veluti strata via. Incertum ergo est, cum plura tempora designantur, horum quodlibet; nec facile quod insignius fuerit ceteris, ad Judaici populi lætitiā, dijudicari potest, & quod ex his sumamus. Quare huic incerto loco alius omnino præferendus, quo nude, & diserte, atque expressissime septuagesimus annus jam advenisse affirmatur. Hujusmodi nobis videtur Zachariæ locus I. 12. *Et respondit Angelus Domini, Et dixit, usque quo tu non misereberis Jerusalem, Et Urbem Juda, quibus iratus es? iste jam septuagesimus annus est.* Quocumque se vertant qui a nobis dissident, explicari se non posse ab hoc loco videntur, vel interrogatione, quam nullam Vulgata agnoscit, & affirmationis etiam vim retineret, si esset; vel expositione *septuagesimus*, imo *octogesima*, quam attulisse Tirinum in Chron. miramur. Patribus certe adeo expressus visus est hic locus, ut finem septuagenarii alicujus intervalli esse judicaverint, Hieronymus, Au-

Augustinus, Prosper, Isidorus, & ex Græcis Clemens Alexandrinus, & Eusebius; præter recentiores vi. os doctos, Josephum Scaligerum, Guilielmum Estium, Joan: Mariana. Qui duplicem tamen intervallum septuagenarium distinguunt; aliud captivitatis, aliud desolationis templi: atque hoc alterum computant ab anno XI. Sedeciae; homines mihi quidem videntur exitum aliquem quærentes, postquam in avia loca adducti sunt. Itaque illis ipsis, qui alias a nostris rationes sequuntur respuendum videtur Pererio, Calmet &c. *quod nusquam*, ut Pererius ait, *Scriptura duplices facit hos annos 70. sed unius tantum modi, appellans eos, diversis nominibus*. Præterea cum Zach. locus non de Templo, aut Jerosolima sola, sed de frequentandis aliis urbibus, restituendaque earum felicitate loquatur, unum, idemque intervallum, quod Jeremias prædixit, indicare videtur. Accedit maxime illud; quod si captivitas septuagenaria a Jechoniae trasmigratione incipienda est (uti certe incipienda nobis videtur), si eam isti finiant anno primo Cyri, multo plures annos quam septuaginta, ab ultimo Sedeciae ad Darii secundum invenient. Nec vero hic inter Judaicam captivitatem, & Persarum Regum initia tempus producendum est, se quantum potest brevandum, ut intelligi facilius possit, quod I. Esdræ narratur cap. 3. cum primo anno Cyri templi fundamenta jacerentur; *plurimos de Sacerdotibus & Levitis* fuisse voce magna, *qui viderant templum prius*; item *Principes PP.* idem fecisse, & insignes alios viros; quos, ut comparare utramque templum possent, adultiori aliquanto ætate tunc primum illud templum vidisse necesse est. Item, quæ de Mardocheo leguntur; quem profecto abductum in captivitatem ipsum sacrae litteræ significant, nisi planiori sensui vis inferatur. Assuerum vero Estheris Maritum nullum reperimus cui aptari possint quæ de eo dicuntur, præsertim regni descriptio, quam Darium Hystaspis. Nihil tamen nos in hac sententia magis confirmat, quam quod initio diximus, in systemate hoc nostro commodum locum omnia sortiri: quod breviter indicamus.

PARS SECUNDA

CHRONOTAXIS VETERUM
REGNORUM.

§. I.

De Regibus Babylonis.

XV. **O**Mnes ferme Chronologi, clarissimo Buherio teste, in eo consentiunt; nullum in Babylonicorum Regum serie esse securiorem ducem Canone Ptolemaico, qui appellatur, *monumento quantivis pretii, quo veluti filo veteris historię labyrinthus tuto percurri, & sacra cum prophana antiquitas conciliari possit*, ut ait Tourneminius; cui addendus Vignoles *lib. 5. cap. 1.* aliiq; laudatores. Videndum ergo, an quod ille de Regibus Babylonis habet, locum satis commodum in systemate nostro sortiatur. Et cum Scriptura quoque; in Danielis præsertim libro, Reges Babylonicos commemoret; an hæc illis concilientur. Primus Regum Babyloniæ memoratur a Daniele Nabuchodonosor, quem esse Canonis Nabocolassarum nemo ferme dubitat; Nabopolassarum vero hujus esse patrem. Item in eo conveniunt, ut filium in regni consortium a patre adhuc vivo admissum putent; quod Berosus indicat: sed alii unum hujusmodi regni annum, alii plures concedunt, nullo certo auctore. Nobis ante annum IV. Joakimi, qui ex Jeremia est Nabuchodonosoris primus (idest ut iidem Chronologi conveniunt, patre mortuo) primus Nabocolassari obvenit anno ejusdem regni a patre communicati, octavo; ita ut Nabopolassar solus 21. annis regnaverit, cum filio, & universim annos 29. Et profecto, cum Canon annos 21. eidem tribuat; eidem annos 29. tribuit Berosus apud Josephum *lib. 1. contra Ap.*, uti legitur in editis omnibus quos videre potuerim tū Græcis tū Latinis; qui numerus etiam retentus est ab Havercampio. Eandem lectionem invenit, probavitque Scaliger; idemque numerus in eodem Berosi loco invenitur apud Eusebium *P. E. lib. ix.* invenitur
item

item apud Syncellum . Id ergo consequitur ex systemate nostro quod veteris historici, atq; hoc loco probatissimi, auctoritate belle confirmatur ; satisque intelligitur illa Canonis & Berosi varietas, quam nonnulli nimium iudicio suo sapientes corrigere voluerunt : alter enim universos Nabopolassari regni annos numerat, alter, idest Canon, eos, quos solus regnavit, filio alios tribuens. Scriptura verò primum appellat Nabuchodonosoris, quo solus regnavit . Atque hoc loco animadvertendum, in Scriptura ipsa de annis Nabuchodonosoris videri esse varietatem aliquam : nam Daniel l. i. anno tertio Joakim ait Nabuchodonosorem captivos abduxisse Judæos ; cum Jeremias XXV. 1. diserte annum quartum, Joakimi, ipsum Nabuchodonosoris affirmet esse primum . Rursum IV. RR. XXIV. Jechonias abductus dicitur in servitutem anno VIII. Nabuchodonosoris ; at Jeremias LII. 28. id narrat factum anno VII. Valet ergo hic quod alibi ; ut idem annus duobus a diverso principio ductis respondeat . Res bene nobis procedit, quibus annus 417. habet prima sui parte III. Joakim, cum anno adulto regnum susceperit, altera parte IV. Ita & 4124 erit VII. & VIII. Nabuchodonosoris ; si ipse quoque non initio, sed anno decurrente regnare cœperit .

XVI. Ceteri post Nabuchodonosorem Babylonici Reges sunt in Scriptura Balthasar *Dan.* VII. & VIII. 1.; Darius Medus V. 30.; Evilmerodach IV. 11. XXV. 27. *Et Jerem.* LII. 3. Multi postremum hunc eundem cum Balthasare faciunt ; multi ita distinguunt, ut Balthasare priorem collocent . Nobis deliberandum non est ; quos rationes nostræ eò ferunt ut Evilmerodachum qui anno 37. *transmigrationis Joachin sublevavit caput Joachin Regis Juda* tertium post Nabuchodonosorem ponamus, idest Nabonadium Canonis . Atque hic, cum regnare cœperit decurrente a. 36. *transmigrationis*, bene *anno quo regnare cœperat* idest, nondum anno primo finito, cujus aliqua pars, & forte maxima, in a. 37. cadebat, id fecisse dicitur . Quo pacto hoc Petavius explicet non video, cui annus 37. *transmigrationis Joachin* est 4151., & neque eo anno neque sequente novus Rex apparet in Canone . Usserius vero per vim trahit ad a. 4152. cum initium novi Regis vere cadat in 4153. Belle etiam explicatur a nobis Isaïæ locus de Babylone expugnata sub ultimo hoc Rege, si Evil-

merodach est, L. 2. *Capta est Babylon, confusus est Bel, victus est Merodach*. Novi qui hoc nomine Deum Babylonis aliquem interpretantur. Sed multi sunt Hugo, Dionysius, Lyranus, Genbrardus, Tirinus &c. qui Regem a Cyro victum designari putant; quos præcesserat Theodoretus; eandemque sententiam laudant Gaspar Sanctius & Cornelius a Lapide. Quid si utrumque Isaias complexi voluit, simulque Babyloniorum Deum, & Regem qui tunc vivebat designare? Nec vero inducere in animum unquam possum, hunc Regem præteritum, sub quo illustri adeo casus memorandusque Judæis ipsis, & apud Prophetas ce-
l. berrimus evenit.

XVII. Est præterea nobis Balthasar, Ilvarodamus, qui annum tertium inchoare Regni potuit, etsi duo completi tantum numerantur in Canone. Post Nabuchodonosorum collocandum Balthasarem, persuadet mihi Baruch 1. 6. *Orate pro vita Nabuchodonosor Regis & pro vita Balthasar filii ejus. Ut ut filii nomen accipi pro nepote possit; cur hic filio præterito, nepos commendaretur? cur non qui proxime erat successurus; uti nunc etiam fit? Imposuit Chronologis Berosus ap. Eusebium P. E. IX. 40. & qui ibi sequitur Abidenus: qui proximum Nabuchodonosoro successorem dant Evilmaruthum, sive Evilmaluruchum. Sed 1. infirmum sane est argumenti genus nominum similitudo, ut Buherius alique critici admonuerunt, mirorque sane Fourmontium, aliosque viros doctos in his operam tantam collocare, ne dicam perdere. 2. Hic Berosus, quod humanum est, passus, aliumque fecellit. Etenim Naboandaelum quartum a Nabuchodonosore, eundem facit ac Balthasarem: perturbavit ergo ordinem; isque restituatur, & qui primus est Evilmeruthus in quartum reiciatur, Balthasar quartus migret in primum.*

XVIII. Nericolassarum nobis est Darius Medus sive ut Dan. IX. 1. *de semine Medorum*, quem ex Nabuchodonosoris filia natum, viro Medo in matrimonium collocata nonnulli censent. Sed aliis ipse est Cyaxares, quem Xenophon Astyagis Medorum Regis filium, & successorem facit, contra Herodotum, qui postremum Regem Medorum ait Astyagem fuisse Cyaxaris antiquioris filium: atque Astyagem quidem primum victum a Cyro; deinde eundem apud se habuisse dum viveret. Herodoto nihil habet repu-

repugnans Scriptura, imo favet illud Daniel. XIII. 65. *Et Rex Astyages appositus est ad patres suos, & suscepit Cyrus Persas Regnum ejus.* Qui Xenophontem sequuntur ægre id explicare possunt, nisi cum Tourneminio dicant, Cyaxarem Xenophontis hunc esse Astyagem. Alii, ut Possinus, in eo a Xenophonte recedunt. Sed illi audacter sane faciunt, cum idem nomen (quod multorum non est & Regni veluti proprium) pro libito commutant; negantque, cum apud externum Scriptorem & sacrum occurrat, eundem hominem designare. Quid si id alius moliatur in Cyro? Alii neminem habent systematis sui veterem auctorem quem sequantur; & cum libitum est Xenophonti hærent, cum item libitum, ab eo deficiunt. Satiis nobis videtur de eo Cyropædiæ libro id sentire, quod & Cicero sensit, & Plato (ut ut horum auctoritatem vel elevare vel explicare conetur Possinus, & Tourneminus) Philosophi scilicet personam non historici suscepisse Xenophontem, nec *ad historiam fidem* librum eum scriptum *sed ad imaginem iusti imperii*, quod miror qui eum librum legerit negare: ita est sententiis, deliberationibus, concionibus refertus, omniaque congeruntur quæ Heroam suum, prudentem, felicem, pium demonstrent. Atque hinc nimirum Cambyſis patris illud regnum, hinc moriens in lectulo suo Cyrus, quæ falsa esse vix ullus negat. Displicet etiam, quod Susis alium Regem præter Babylonicum inducit. Nec vera esse aliqua negamus, fundumque historiæ aliquem, contra quam Scaliger sensit; imo quando ei Herodotus ceterique non repugnant, & Scriptura etiam favet; libenter ab eo accipimus annos 7. amplioris regni seu Monarchiæ; atque horum primum cum Usserio appellari in Scriptura credimus, *quando omnia Regna mundi dederat ei Dominus*, atque possidebat, mortuo scilicet Astyage: Babylonem etiam, expugnasse adjutum ab eodem Rege Medorum; ita enim explicandus videtur Isaias XXI. *Ascende Elam, obside Mede* Lyrano, Maldonato, Gaspari Sanctio, Menochio, Cornelio, Tirino, Calmet &c. Astyagis ergo mors collocanda nobis videtur ex conjectura, biennio post Babylonem captam; etsi Herodotus Astyagis 35. annos ad tempus numerat quo victus est. Neminem credo oppositurum contra Darium hunc a Nabuchodonosore tertium, Jeremiam XXVII., & *servient ei omnes gentes, & filio ejus, & filio*

dem nostris jamdiu regnabat Dejoces, qui *Medos compulit unum oppidum condere & mœnia constituit ampla simul! & valida ea ipsa quæ nunc Ecbatana appellantur*, inquit Herodotus. Confirmat igitur Scriptura & Herodoteam narrationem & rationes nostras. Quibus, etsi Herodotum secutis, non Dejoces Rex, sed filius Phraortes obvenit, Conringio, Montfauconio, Toruneminio, Buherio, hi verba Scripturæ, ubi nulla necessitas est, in planiori significatione accipere non possunt. Quod vero placidum obijciunt ingenium Dejocis, hoc non vetat, quominus bella aliqua susciperet, vel ut Medis suis in eo obsequeretur; vel etiam ea per Phraortem filium gessit, virum bellicosum, & qui Patrem adjuvare debebat jam grandævum: nam ante regnum, floruit iustitiæ fama, & regnavit annos 53. Visum est id viro docto Alphonso Salmeroni in ep. ad Hosium.

XXI. Confirmatur idem ex cœlestibus observationibus, & simul liquet sibi constare Herodotum; ex quo, *sexto anno a belli exortu* (inter Cyaxarem & Alyattem R. Lydorum) *signis collatis contigit, ut in medio pugna repente nox efficeretur*. Petavius inducit Eclipsim digitorum 9. & summo mane celebratam: non satisfacit Herodoti descriptioni. Alii aliam attulere. Vignoles anni 4129. quæ contigit die 28. Maji *sexta hora vespertina* At qui τῆς μάλιστα συνεσεως, quod Interpres dixit *in medio pugnae*? Vesper enim advenerat solquetera occiderat. Si correctiores tabulas nansciscamur, quæ motum Lunæ aliquanto velociorem adstruunt quam Cassinianæ, idque uno fere in centenos quosque annos minuto, quod faciendum esse viri harum rerum experientissimi sciunt; habebitur Sardibus a P. J. 4111. die 18. Maji Eclipsis digitorum 11. mi. 42. hor. 10. mi. 13. Erit etiam obscuratio omnino digitorum 12. si quod faciendum suspicor, motus lunæ augeatur aliquantulum. Habet ergo hæc Eclypsis 1. ut diem in noctem verterit. 2. ut tempore quo praelium fervere potuit; duabus horis ante meridiem. 3. juxta nostras rationes regnabat Cyaxares. Est etiam quartum; regnasse tunc Nabuchodonosorem. Hunc enim esse Labynetum Babylonium Herodoti, consentiunt viri eruditi, ut Buherius docet. Nobis regnabat ab anno superiore 4110. Nabuchodonosor. Ceteri omnia hæc in rationibus suis non inveniunt.

XXII. Ha-

XXII. Haftenus ex Herodoto noſtra, quibus Scripturam favere putamus. Quid Cteſiæ dicimus, & qui cum ſecuti videntur, ideſt præter Diodorum, Eusebio, & Syncello, & recentioribus nonnullis? Nobis, qui rationes temporum conſtituimus ex Scriptura & tempore ſeptuagenariæ ſervitutis, liberum non eſſe ea ſequi, niſi Scripturæ eidem adverſari velimus. Cteſias enim ap. Diod. Medorum imperii initium ſtatuit, *poſt deſectos imperio Aſſyrios*; idemq. Eusebius in chr. Syncellus &c. eidemq. anni imputandi ſunt ex Cteſiā ante Cyri initium 317., ex Eusebio & Syncello 259., ideſt initium conſtituendum a. 3838. vel 3896. tempore Joſaphati vel Amaſiæ. At Manahen Rege, qui regnum inivit an. 3956., *veniebat Phul Rex Aſſyriorum &c.*, ſecutique ſunt alii reges a quibus extrema calamitas regno Iſraelis; denique in Judithæ hiſtoria Rex Aſſyriorum Regem Medorum vicit; quod poſtremum evincit, nequaquam Medorum regnum cœpiſſe, finito Aſſyrio. Quod hic regnum Aſſyriorum. ruruſum fuiſſe inſtauratum comminiſcuntur aliqui, & contra Cteſiæ ducis ſui fidem faciunt, & tale aliquid volunt, cui temporis brevitās, & res ipſa repugnare videtur.

§. III.

De Regibus Aſſyriorum?

XXIII. **H**ic a ſine exordimur, ſive ab urbis Ninive everſione, quam futuram ita prædixit Nahum, ut qui factam deſcribunt non luculentius narrent. Ex Iſaiæ II. non accidit ante annum XIII. Joſiæ P. J. 4096. & ex Tob. XIV. 15. ante ſenioris Tobix mortem; ex Græco textu vero accidit ante Tobix junioris mortem, qui ex Vulgata vixit annos 99. deportatus in captivitate Iſraelis; ergo non videtur poſt 4103. Inter 4096. & 4103. eſt 4098. a quo quintus tranſmigrationis Jechoniæ eſt trigefimus. Quin igitur epocham illam celebrem Ezechielis I. qui hæc *in terra Chaldaeorum* prædicebat faciamus initium Chaldaicæ monarchiæ, cum Ninive everſa eſt, & deletum Aſſyriorum Imperium? Nihil hic commodius dici mihi quidem videtur; etſi aliò abeunt Interpretes, intelligentes Ezechielem de anno 30.

ætatis, de anno Jubilæi, de libris tunc inventis; quas sententias explicat Prado. Nec convenit quod de initio Nabopolassari habet Scaliger. Ergo excidium Nivive & Assyriorum imperii nobis est an. 4098.. quod Petavio 3838., Usserio 3966., Buherio 4111. Vignoles 4118. Unicum id, non duplex ut Petavio, facimus cum Cl. Buherio...

XXIV. Ab an. 4098., si annos numeramus 520. quibus Assyrios superiorem Asiam obtinuisse ait Herodotus, incidimus in an. P. J. 3479. Judicibus Baruc & Debbora. Vehementer repugnat Ctesias, & qui eum ferme sequuntur Diodorus, Justinus, Vellejus, & ex recentioribus Petavio, Pezron, Fourmont &c. qui Assyriorum imperio annos cir. 1300. aut 1400. tribuunt. Atque hic de Ctesia & Herodoti potissimum auctoritate Critici digladiantur. Omisissis veteribus Christianis Chronologis, quorum intererat Ctesiam sequi, ne tabularum suarum tam multas paginas vacuas dimitterent; Ctesiam Henricus Stephanus tuetur in Herodoti accusatione; Cl. Freret, Vignoles, & nonnulli alii. Sunt vero qui secundum Herodotum pronuntiant multo plures, Petavio ipse, Usserius, Marshamus, Dupinius, & qui utriusque causam multis egerunt Conringius, Gujetus, Montfauconius, Buherius &c., & *nunc rarior est*, ait Tourneminius, *qui fabulis Ctesia historica scripta inquinet*. Nos primò canonem illum nostrum 1. servamus, & rem decidi ex sacris litteris volumus; cui magis favere videantur. 2. hic distinguimus Assyriaci regni quaecumque initium sub *Assur* (quod hominis, non regionis nomen fuisse putamus, nec cum *Friderico* Schroeer qui Harduinum secutus est, rejicimus inter Abrahami posteros); & florentes amplo imperio Assyriacas res. De hoc postremo malumus Herodoto consentire qui nihil habet, quod Scripturæ repugnare videatur. Habet vero Ctesias, qui Ninum subegisse narrat Babylonios, Armenos, Medos, Indos, Syros Phœnices, denique Ægyptios; easque retinuisse, regiones, *Et peragrassæ* Semiramidem, Lybia etiam expugnata; atque *ad eum prope modum Et ceteros reges ad XXX. hominum ætates per successionem paternum imperium administrasse usque ad Sardanapolum*; annis scilicet 1360. Si Ctesiam & Eusebii rationes sequimur, Nini anno 43. natus est Abrahamus; eoque tempore, ut expeditionibus illis
fit

XXVI. Herodotus a Psammetico res sibi magis exploratas esse testatur. Quos ille regibus Neco, Psammi, Aprie annos tribuit, retinemus; & solum in Amasis annis pro 44. posuimus 37. idest pro τεσσαράκοντα τέσσαρ. legimus τριάκοντα ἑπτά facili scribentis aut distantis errore, sive etiam numerorum permutatione ΔΔΔΠΙΙ & ΔΔΔΔΙΙΙΙ omisso Δ, & II verso in Π. Saltem non difficile videntur, Ægyptiis Sacerdotibus narrantibus concedere, ut 7. annis in adeo vetustis rebus erra verint. Si hoc non respuat, cum duos Ægypti reges Jeremi as propriis nominibus appellare videatur his simillimis, Phrao nem Ephree a Nabuchodonosore occidendum, & Pharaonem N echao vñctum ab eodem; bene hoc respondet temporibus ex Hero doto statutis; cum Nabuchodonosor regnaverit ab a. 4110. ad 4153. Jeremias XLVI. 1. an. 4. Joakim, hoc alterum futurum prædixit, quò pertinet illud IV. RR. XXIV. 7. post narratam Joakimi mortem; *Et ultra non addidit Rex Ægypti ut egrederetur de terra sua; tulerat enim Rex Babylonis a rivo Ægypti usque ad Euphratem omnia quæ fuerant Regis Ægypti.* Primum idem Jeremias XLIV. vaticinatur, unde etiam elicitur accidisse post Sedeciae mortem; quod etiam colligitur ex Ezechiele XXIX. Verum hoc loco est quod Interpretibus magnam curam injecit. Statuitur enim terminus XL. annorum Ægypti calamitati, quo finito *reductum iri captivitatem Ægypti*, & renovatum iri regnum etsi *humile*, prænuntiatur. Cornelius, Calmet & plerique alii 40. his annis terminum præfigunt primos Cyri annos; quibus accedit Perizonius *Orig. Æg. cap. 24.* Verum cum stabilis prosperitas promittatur, *non video quòd* verum istud esse possit, succedente Cambyse, qui ex Herodoto *lib. 3.* aliisque Ægyptios pessime habuit. Et Ezechiel quidem hoc vaticinatur an. 27. transmigrationis Jechoniæ; qui est P. J. 4141. Petavio; desinunt ergo 40. anni an. 4181. quadriennio ante Cyri mortem & Cambysis regnum maxime infestum Ægyptiis. Idem habent Usserii & ceterorum Chronologorum rationes. Nobis 27. ille annus est 4150. Si biennio post Ægyptum vastatam ponamus, desinent anni 40. an. 4192., post quem annum numeratur primus Darii Hytaspis. Elapsa erant ergo tempora Cambysis Ægypto calamitosa; & sub Dario res compositas Herodotus significat, indicatque solum Dario tributum pendere debuisse

Ægyptum & Afros Ægypto conterminos. Hoc ergo accedit ceteris quæ commodum locum in systemate nostro sortiuntur. Et convenit sane annus ex Herodoto consignatus, ultimus Apries 4152. quem occisum a Nabuchodonosore Jeremias significat. Hinc etiam Tyri everisionis tempus habemus; cum eodem loco Ezechielis Ægyptus permittatur Nabuchodonosori, quia *merces non est red-dita ei neque exercitui ejus de Tyro*; nimirum eam præcessisse annum 27. transm. Jechoniæ; secutam vero annum 11. quo ab Ezechiele XXV. prædicatur futura.

XXVII. Ante Psammeticum Ægyptiacarum rerum obscuritatem Herodotus confitetur: ponit vero a Sesostride inter eos celeberrimo Reges XI.: annos tamen regni, quatuor Regibus exceptis, non numerat, de veritate forte diffidens. Nos in tanta rerum obscuritate, quando solis conjecturis locus est, nemo, credo, longius a veritate aberrare dicet, si Regibus XI. annos regni tribuamus 317., idest singulis plusquam 28. Atque hos ita ex conjectura partimur, retentis expressis ab Herodoto; Sesostris annos 50.; Pheroni 12., Proteo 28., Rampsinitho 10. Cheopi 50., Chepreni 56., Mycerino 6. Asychi 5. Anyfi primò 1. Sabaconi 50. Anisi iterum regnanti 9. Sethos 40. Analyticorum more ita res constituimus, ut videamus quid consequatur. Consequitur vero; Sethos regnasse ab an. P. J. 4010. ad 4050. De hoc ait Herodotus; *Cum Sanacharibus Arabum Assyriorumque Rex cum magnis copiis invasset Ægyptum, noluerunt bellatores Ægyptiorum ei opitulari.* Sennacheribi mors contigit post an. 14. Ezechia P. J. 4012. annum Sethos alterum; satis ergo tempora congruunt. Qui vero hic rident Herodotum, quòd postea narret; Sennacheribum victum depulsumque a muribus ejus armis infestis; quare & in Ægypto posita in templo statua Sethos, cum muris imagine, & inscriptione, *in me intuenis pius esto*: hi non considerant ex Sacerdotum Ægyptiorum fide hæc narrare Herodotum: Ægyptios vero, ne diserte aliis populis victoriam adscriberent, symbolis gentem assuetam, ita veritatem velasse. Iudæos mures vocatos per contemptum, sive communi in viles homines disterio, sive proprio, patet ex Judith. XIV. ubi de iis Holofernus duces; *Intrate & excitate illum, quoniam egressi mures de cavernis suis ausi sunt provocare nos ad prælium.* Quid in

in templo illa epigraphæ ad pietatem excitans ? nisi ope divina in Hebræorum gratiam victoriam fuisse relatam. Præterea habet Herodotus, Anyfi Rege, Æthiops excurrentes in Ægyptum; quod necesse est ponere ab an. 3950. ad 4010. Æthiopes cum Ægyptiis occurrunt, Rege Ezechia, qui regnavit ab an. 4000. ad 4028. Forte & Anyfis ipse occurrit. An vero hunc non agnoscimus in *Sua* qui nominatur IV. RR. XVII. eodem illo tempore ? monent enim in nominibus hisce postremas litteras attendendas, cum primæ sint omnino similes, ut patet in Nabopolassar, Nabonadio &c.

XXVIII. Sesostris regnavit ab an. P. J. 3733. ad 3783. Anno quinto Roboam P. J. 3753. *ascendit Sefac Rex Ægypti in Jerusalem, & tulit thesauros domus Domini* primus qui Ægyptiorum Regum in Judæam excurrisse legatur; & credibile est ceteris vicinis ergionibus non perpercisse; imo ex eo tempore amplificatum videtur Ægyptiorum regnum, ut ad Euphratem pertineret IV. RR. XXIV. Sesostrum eundem esse atque hunc Sefac, Josephus contendit, & Interpretum plerique, teste Calmet; quibus addendus Marshamus, Huetius *de nav. Sal. &c.* Hanc quidem sententiam alii refutarunt, præ ceteris Perizonius, & Tourne-minius; primusque adeo feliciter, Buherio iudice, ut reperi nihil contra possit; eaque argumenta descripta sunt in libro non ita pridem edito *de Obelisco*. At in nova Perizonii editione anno 1736. non hujusmodi esse judicantur, & fuscè refutantur ex Jamesono. Nobis quicquid contra afferatur tanti non videtur, quanti id quod ex silentio Scripturæ petitur (quod hic eodem modo valet ac in superioribus), & auctoritate Herodoti. At enim secutus est Sesostrum Proteus, qui in Trojana tempora incidit. Respondemus, Sesostrum urbium expugnatorem & victorem populorum ab hac tempore dimoveri non posse. Erit ergo Proteus hic ab alio antiquiori diversus (nam eodem nomine duos Reges fuisse nil mirum habet), & perperam huic tributum quod erat illius. Si cui repugnare comuni opinioni placeat, & (quod in plerisque rebus hujusmodi faciendum est) tempora breviora facere; cum opinio communis de anno Trojanæ cladis vel Dionysii Halicarnassæi auctoritate nitatur, vel Mythologicæ generis Heroum; cum aliis alio tempore collocanda videatur, ut

ex marmoribus Oxon. patet; ex Apione vero & Ptolemæo Mendefio apud Clem. Alex: eliciatur an. P. J. 3676., non adeo firma illa antiquitas videri debet, ut loco moveri non possit. Et Herodoti quidem auctoritas plus hic valet, quando extra Græciam & a Græcorum de antiquitate sua gloriatione liber, ex Ægyptiis rem audit; quàm cum in vita Homeri, si ejus est ille liber, aut alibi rem decernit. Edmundus Hallejus Neutonianam Chronologiam defendens sive emendans contra Soucietum, Argonautarum expeditionem consignandam probat anno 3780. Addas 34. vel 32. quot annos ad Trojam expugnatam intercessisse volunt, habebis 3814. vel 3812. quando ex rationibus positis regnabat Proteus. Quem autem esse dicemus *mutantem Protea vultus*? præterea vatem, qui novit *quæ sunt, quæ fuerint, quæ mox ventura trahantur*? denique qui Neptuni *armenta* & *turpes pascit sub gurgite phocas*? Proteum Perizonius ex Eustathio dictum ait quasi primum suæ familiæ Regem. Cæcus decennio fuit decessor Pheron, uti cæcus Anytis, cui Sabacos Æthiops regnum eripuit. An Proteus ob miram solertiam qua prudenter futura conjectare licet, vates dictus? an ob versatile ingenium & in stratagematis excogitandis ferax, fictum de illo, quod vultus mutaverit? An Neptuni (idest Regis Ægypti, quem Scriptura quoque inter aquas & flumina habitantem repræsentat) Dux, & Præfectus phocarum turpium id. Æthiopum, qui Ægypti regnum sibi vindicaverit, & primus in familiam suam intulerit? occurrunt Æthiopes potentissimi hoc tempore, & Zara cum decies centenis milibus Judæam infestans. Sed conjecturæ meræ: in tanta antiquitate & tenebris forte nondespiciendæ.

§. V.

De Regibus Persarum.

XXIX. **C**Yri primum Persici Imperii annum incurrere in an. P. J. 4155. bene Petavius probavit, cui ceteri ferme consentiunt. Ejus autem regni eidem assignantur a Cicerone, Vet. Chronol. apud Clem. Alex. &c. XXX. quibus non contradicit Herodotus tribuens 29., completos nimirum omnes. In ejus historia

storia, potius quam Xenophonti, Herodoto fidendum esse, diximus. In Scriptura præter Cyrum, Darius nominatur, Hytaspis videlicet filius. Inter utrumque, ex Canone, interjicitur Cambyfes unus. Post Cambysem tamen regnum occupavit falsus Smerdis; cui cum breve regnum contigerit, nec necesse fuerit ejus nomine annum ullum signari, ideo omittitur. *I. Esdræ IV.* inter Cyrum & Darium interjiciuntur Assuerus & Artaxerxes; quos Cambysem & Smerdin esse interpretor. Difficilem Æschili locum in *Perf.* ubi inter Cambysem & Darium interferit Mardum, idest falsum Smerdin, ut constat, & præterea Maraphim & Artaphrenem, interpretor de Otane Herodoti, facinoris fuscipiendi contra Smerdin auctore, & Gobryam, qui cum Dario Smerdin obtruncavit. Eos summis honoribus, atque auctoritate quasi regia insignitos dum viverent, Herodotus indicat. Septem etiam conjurationis socios simile aliquid nactus, Plato *III. de leg.* significat, & ex veterum libris Ammianus. Micheæ locus *V. 5. de VII. Pastoribus* non incommode de his explicari potest, etsi mystice Hieronymus accepit, quem recentiores sequuntur. Cum vero ad explicandum Ezechielem *XXXVIII. & XXXIX.* quærendus sit princeps aliquis potentissimus, e Septentrione veniens in Judæam, animo Judæis insensissimus, qui in montibus Israelis deinde perierit; non videntur hæc ulli melius convenire, quam Cambyfi, qui in montibus Carmeli vita functus dicitur ab Herodoto; cui malumus fidem hic quoque adhibere, quam Ctesæ, aut Straboni, alia prorsus scribentibus.

XXX. Dan. cap. XI. Angelus, qui anno *III.* Cyri loquitur tres Reges describit, & quartum *qui concitabit omnes adversus Regnum Græciæ.* Xersem hunc Darii filium nemo esse negat: sunt alii tres Cambyfes, Smerdis, Darius. Darium hunc (nam ceteri qui sequuntur apud Danielelem, Esdræ &c. non huc pertinent) credimus esse Estheris Assuerum cum Lancellotto, Uferio, Calmet &c., imo Auctore lib. *III. Esdræ cap. 3.* qui *Darium* eum vocat; qui etsi Canonicus non sit, magnam tamen apud PP. auctoritatem obtinet. Persam enim, ut videtur etiam Bellarmino, significare videntur illa verba quibus cogitasse dicitur Amanus, ut *regnum Persarum transferret in Macedonas.* Hinc etiam a Macedonum florentibus rebus non longius recedendum videtur.

tur. Alia sunt quæ tempus indicant vel personam; *duodecimus* ejus regni annus qui commemoratur; *gloria templi*; animus in Judæos benevolus, ac præceteris duo; I. Mardochæus tunc vivens ætate idonea ad munera in Regia obeunda; qui Mardochæus translatus fuerat de Jerusalem eo tempore quo Jechoniam Regem Juda Nabuchodonosor Rex Babylonis transfulerat; atque ut alibi; erat de eo numero captivorum quos transfulerat Nabuchodonosor Rex Babylonis cum Jechouia. 2. regnum ejus ab India usque ad Æthiopiam super 127. Provincias; qui etiam omnem terram & cunctas maris insulas fecit tributarias. Hæc Dario atque in ejus tempus primò convenire videntur. Ipse enim est qui, Herodoto teste, regnum in plures provincias partitus, quas Satrapias appellavit, cui Æthiopes, ex eodem, tributum pendere jussi; Indi quoque; demum ab Insulis obvenit aliud tributum. De Insulis hoc idem alibi commemorat; & hoc veluti singulare Thucidides narrat init. *Darius insulas etiam in suam potestatem redegit*: atque insignis est Platonis locus in *Menex.* ubi Persarum Reges, eorumq. facinora illustriora commemorat: de hoc vero, *Tertius Darius pedestri pugna usque ad Scythas fines regni produxit; classe autem & mari, insulis quoque potitus est, ut nemo prorsus illi obistere auderet: omnium vero mortalium mentes servili quodam metu occuparat, ut multi florentesque & bello præstantes populi Persarum imperio subjicerentur.* Hæc in neminem eorum; quibus Darium antecesserunt conveniunt. Ne eos qui secuti sunt Asiæ faciamus, prohibet Mardochæi illa ætas. Qui enim Xersem aut Artaxersem Longimanum eligunt necesse est, ut dicant, vel Mardochæum translatum Babylonem, *etiamsi nondum natus fuisset; idest non in se sed in parentibus aut Majoribus suis,* vel eo tempore quo munia obibat ab Asiæ credita, superasse annum CLXV. Utrumque proponit nec repudiat Bellarminus. Primum amplectitur, Lucas Brugenſis, Cano, Estius, Serarius Menochius, ut omittam Grotium, Drusium &c. Alterum Gaspar Sanctius, Bonartius, qui primum illud abhorre a Scripturæ sensu judicant &, ut Petrus Possinus, *vanum & astutia illaudata captatum effugium.* Sed hoc quoque alterum placere non potest iis, qui communem hominum vitam, vel eo tempore spectant. Nemo saltem negabit proniorem esse explicationem

no-

nostram de Dario Hyſtaspis. Atque hoc, Chronologicum Syſtema noſtrum commendat, quod cum brevius intervallum fecerit, quam vulgo ſolet, inter deportatiouem Jechoniæ & hunc Dariũ, annorum 69.; ſi Mardocheũ translatum ponimus puerum triennem, quod Scripturæ omnino ſatisfacit & conſuit Cornelius, anno III. Darii LXXIII. annos natus erat; quæ quidem ætas, ut graviffimis muneribus a Rege commiſſis deſungi poſſit, in homine valente ac robuſto, nihil habet mirum ac ſingularẽ.

Ultra non tendimus, quod nimum longi fuerimus, & annorum ſumma ab O. C. ad Chriſtum, ſi hæc ſtant, moveri non poſſit. Sunt ergo nobis ab O. C. ad æræ vulgaris initium anni 4235. Cum autem de vero anno Chriſti natali eadem ſententia noſtra ſit quæ Dekerii, Petavii, Uſſerii, Noriſii &c., erunt ab O. C. ad Chriſti ortum 4230., ad ejus mortem vero anno æræ vulgæ XXIX. anni 4263. Hoc enim & de anno mortis ſentimus, ducti præcipue auctoritate PP. veterumque ſcriptorum, cujus conſenſus tantus indicat, habuiſſe quod ſequerentur. Nec vero ignotum eſſe potuit, quod adeo celebre in Judæa fuit, & legitimis Actis & publicis conſignatum. Avertit quidem ab hac ſententia multos plenilunium, octiduum ferme eo anno antevertens feriam VI. die 25. Martii. Sed ſatis liquet nobis, aberraffe tunc in plenilunio civili inveniendõ Judæos a vero, more etiam ceterorum populorum. Qui feriarum alium apud alios ordinem hoc tempore induxit, ut hoc explicaret; ſatis meo judicio refutatur ex controverſia de Paſchate, in qua nullum de eo verbum, quod prætereundum non erat. Quod quidem ideo dico, ut expromam ſententiam meam, & qui aliena diligentius ſcrutantur quam ſua, illud, quod meum non eſt, mihi aſſignare non pergant.

*A templo I. fundato , ad fundatum iterum anno 2.
 Darii , ann. 477.*

A. P. I.

Salomon

Ægypti Regis

3717. 4. Templum fundatur (1)

3733. 20. Sefostres annis 40.(a)

RR. Juda RR. Israel

3753 1.Roboam (2) 1. Jeroboam (3)

3757. 5. Sefac diripit templum (b)

3770. 1. Abia (4) 18. : . . .

3773. 1. Afa (5) 21.

3774. 2. 22. 1. Nadab (6)

3775. 3. 2. 1. Baafa (7)

(1) III. RR. VI., Factum est autem quadringentesimo & octogesimo anno egressio-
 nis filiorum Israel de terra Ægypti, in anno 4. regni Salomonis super Israel,
 edificari cepit domus Domino „.

(a) V. num. 25.

(2) III. RR. XI., Dormivitque Salomon cum patribus suis, regnavitque Ro-
 boam fil. ejus pro eo. XIV. . . . decem & septem annos regnavit in Je-
 rusalem „.

(3) XII. „ Cum audisset omnis Israel quod reversus esset Jeroboam . . . constitue-
 runt eum regem super omnem Israel &c. XIV. dies autem quibus regnavit
 Jeroboam 22. anni sunt „.

(b) XIV. „ In quinto autem anno Regis Roboam ascendit Sefac Rex Ægypti in Je-
 rusalem, & tulit thesauros domus Domini &c. „.

(4) XV. „ Igitur in octavodecimo anno regni Jeroboam . . . regnavit Abiam super
 Judam; tribus annis regnavit in Jerusalem „.

(5) Ib. „ In anno ergo vicesimo Ieroboam Regis Israel regnavit Afa Rex Juda, &
 quadraginta & uno anno regnavit in Jerusalem V. num. 11.

(6) Ib. „ Nadab vero fil. Jeroboam regnavit super Israel anno secundo Afa Re-
 gis Juda: regnavitque super Israel duobus annis „.

(7) Ib. „ Interfecit ergo illum Baafa anno tertio Afa Regis Juda, & regnavit pro
 eo . . . anno tertio Afa Regis Juda regnavit Baafa fil. Abie super omnem
 Israel, in Therfa, 24. annis „.

A. P. J.

	RR. <i>Juda</i>	RR. <i>Israel</i>	<i>Ægypti Reges</i>
3783. 11.		9.	Pheron a. 12.
3788. 16.		14. 36. <i>Judeam</i>	Zara Æthiops (c)
		<i>invadit</i> (*))	
3795. 23.		21.	Proteus a. 28.
3798. 26.		24. 1. Elas (8)	
3799. 27.		2. 1. Zambri (9)	
		1. Amri (10)	
3804. 32.		6. 1. <i>In Therfa</i> (11)	
3810. 37.		12. 1. Achab (12)	
3814. 1. Josaphat (13) 5.			
3823. 10.		14	Rampfinitus a. 10.

F

-
- (*) II. Paral. XV. v. ult. „ Bellum vero non fuit ufque ad XXXV. annum Regni Afa „ XVI. 1. „ Anno autem XXXVI. Regni ejus ascendit Baafa Rex Israel in Judam &c. „ V. *num.* 11.
- (c) II. Paral. XIV. „ Dormivit autem Abia cum patribus suis . . . regnavitque Afa fil. ejus pro eo, in cujus diebus quievit terra annis 10. . . egressus est autem contra eos Zara Æthiops cum exercitu suo decies centena millia & curribus trecentis, & venit ufque Marefa &c. *Ex terris itaque Dominus Æthiopes* coram Afa &c. „
- (8) XVI. „ Dormivit ergo Baafa & regnavit Ela filius pro eo . . . anno XXVI. Afa Regis Juda regnavit Ela fil. Baafa super Israel in Therfa duobus annis „
- (9) *ib.* „ Irruens ergo Zambri percussit & occidit eum anno XXVII. Afa Regis Juda, & regnavit pro eo „ . . . septem diebus in Therfa „
- (10) *ib.* „ Cumque audisset rebellasse Zambri, & occidisse Regem, fecit sibi Regem omnis Israel Amri „
- (11) *ib.* „ Anno XXXI. Afa Regis Juda regnavit Amri super Israel 12. annis, in Therfa regnavit 6. annis „ V. *num.* 11.
- (12) *ib.* „ Achab vero fil. Amri regnavit super Israel anno XXXVIII. Afa Regis Juda . . . in Samaria 22. annis „
- (13) XXII. „ Josaphat vero fil. Afa regnare coeperat super Judam anno IV. Achab Regis Israel . . . & 25. annis regnavit in Jerusalem „ V. *num.* 11.

A. P. J.

RR. *Juda*RR. *Israel**Aegypti Reges*

3830. 17. 1. Joram (*) 1. 1. Ochozias

(14)

3831. 18. 2.

22. 2. 1. Joram

(15)

3833. 20. . . .

3. . . .

Cheopas a. 50.

3835. 22. 1. Joram (16)

5.

3838. 25. 4. Joram (13)

8.

3842. 8. 1. Ocho-

zias (17)

12.

3843. 1. Athalia (19) 1. Jehu (18)

3849. 7. 1. Joas (20)

7.

3871. 23.

1. Joachaz (21)

3883. 35.

13. . . .

Chephrenes a. 56.

- (14) *Id.* „ Ochozias autem fil. Achab regnare coeperat super Israel in Samaria a. XVII. Jofaphat Regis Juda, regnavitque super Israel 2. annis „ „
- (15) II. RR. I. „ Et regnavit Joram frater ejus (Ochozia) pro eo, anno secundo
- (*) Joram filii Jofaphat Regis Juda, III. „ Joram vero filius Achab regnavit super Israel in Samaria anno XVIII. Jofaphat Regis Juda, regnavitque 12. annis „ V. *num.* 11.
- (16) VIII. „ Anno V. Joram filii Achab & Jofaphat Regis Juda regnavit Joram fil. Jofaphat . . . & 8. annis regnavit in Jerusalem „ V. *num.* 11.
- (17) *Id.* „ Anno XII. Joram filii Achab . . . regnavit Ochozias fil. Joram Regis Juda . . . & uno anno regnavit in Jerusalem „ IX. „ Anno XI. Joram filii Achab regnavit Ochozias super Juda, venitque Jehu in Iesrahel „ V. *num.* 11.
- IV. RR. VIII. „ Viginti duorum annorum erat Ochozias cum regnare coepisset & uno anno regnavit in Jerusalem „ I. Par. XXII. „ Quadraginta duorum annorum erat Ochozias cum regnare coepisset, & uno anno tantum regnavit in Jerusalem „ „
- (18) IV. RR. X. „ Dies autem quos regnavit Jehu super Israel 28. anni sunt in Samaria „ „
- (19) XI. „ Athalia vero Mater Ochoziaz videns mortuum filium suum &c. regnavit super terram . . . anno autem VII. misit Joada &c. „ „
- (20) XII. „ Anno VII. Jehu regnavit Joas & 40. annis regnavit in Jerusalem . Id. II. Par. XXIV.
- (21) XIII. „ Anno XXIII. Joas filii Ochoziaz Regis Juda regnavit Joachaz filius Jehu super Israel in Samaria 17. annis „ „

<i>A. P. J.</i>	<i>RR. Juda</i>	<i>RR. Israel</i>	<i>Aegypti Reges</i>	<i>RR. Babyl.</i>
3885. 37.		15. 1. Joas (22)		
3887. 39.		17. 1. Joas (22)		
3889. 1. Amasias (23)	3.			
3891. 3.		5. 1. Jeroboam (24)		
3903. 15.		13. 1. Jeroboam (24)		
3917. 29. 1. Azarias (25)	27. 15.			
3938. 22.		36.		Olymp. I.
3939. 23.		37.	Myserinus a. 6.	
3944. 28.		1. Interregnum		
3945. 29.		2.	Afychis a. 5.	
3950. 34.		7.	Anyfis I. a. 1.	
3954. 38.		8.	Sabacos a. 50.	
3955. 39.		12. Zacharias (26)		
		Sellum (27)		
3956. 40.		1. Manahem (28)		
3961. 45.	6.		I. V. C. Varr.
3966. 50.	1. Phaceja (29)			
3967. 51.	2.		I. Nabonass. a. 26. Feb.
3968. 52.	1. Phacee (30)			

F 2

- (22) *Ib.* „ Anno XXXVII. Joas Regis Juda regnavit Joas fil. Joachaz super Israel in Samaria 16. annis „.
- (23) XIV. „ In anno II. Joas filii Joachaz Regis Israel regnavit Amasias fil. Joas Regis Juda . . . 29. annis regnavit in Jerusalem „ *Ib.* „ Vixit autem Amasias postquam mortuus est Joas fil. Joachaz Regis Israel quindecim annis „.
- (24) *Ib.* „ Anno XV. Amasias filii Joas Regis Juda regnavit Jeroboam fil. Joas Regis Israel in Samaria quadraginta & uno anno „.
- (25) XV. „ Anno XXVII. Jeroboam Regis Israel regnavit Azarias fil. Amasias Regis Juda . . . 52. annis regnavit in Jerusalem „.
- (26) *Ib.* „ Anno XXXVIII. Azarias Regis Juda regnavit Zacharias fil. Jeroboam in Samaria sex mensibus „ . V. num. 11.
- (27) *Ib.* Sellum fil. Jabez regnavit XXXIX. anno Azarias Regis Juda ; regnavit autem uno mense in Samaria .
- (28) *Ib.* „ Anno XXXIX. Azarias regnavit Manahem fil. Gadi super Israel 10. annis in Samaria „.
- (29) *Ib.* „ Anno L. Azarias regnavit Phaceja fil. Manahem super Israel in Samaria biennio „.
- (30) *Ib.* „ Anno LII. Azarias Regis Juda regnavit Phacee fil. Romelias super Israel in Samaria 20. annis .

A.P.J.

	RR. Juda	RR. Israel	RR. Egypti	RR. Assyri.	RR. Babil.
3969. 1.	Joatham (31)	2.			
3981. 13.	14.			1. ex 2. Nadii. 15. N.	
3983. 15.	16.			1. ex 5. Choz. 17. N.	
3884. 16.	1. Achaz (32)	17.			
3988. 20. 5.	1. Ofsee (33)			1. ex 5. Jugæi 22. N.	
3993. 10.	6.			1. ex 12. Mardo- vempadi.	
3996. 13.	1. Ofsee (33)				
3999. 16.	Ezechias 4. Tobias na- (34) scitur (X).			Medorum defectio ab Ass.	
4001. 3.	6.		Anyfis II. a. 9. sive Sua (*)	Salmanasar	
4002. 4.	7. Samaria ob fideitur (35)				
4004. 6.	9. Deportatio Israel (35)				

(31) *Id.* „ Anno II. Phacee filii Romeliæ Regis Israel regnavit Joatham fil. Ozia Regis Juda . . . sexdecim annis in Jerusalem „.

(32) XVI. „ Anno XVII. Phacee filii Romeliæ regnavit Achaz fil. Joatham Regis Juda . . . & 16. annis regnavit in Jerusalem „.

(33) XV. „ Conjuravit autem . . . Ofsee fil. Ela contra Phacee . . . & percussit eum & interfecit, regnavitque pro eo XX. anno Joatham filii Ozia „. XVII. Anno XII. Achaz Regis Juda regnavit Ofsee fil. Ela in Samaria super Israel 9. annis V. 2222. 11.

(34) XVIII. „ Anno III. Ofsee filii Ela Regis Israel regnavit Ezechias fil. Achaz Regis Juda . . . & 29. annis regnavit in Jerusalem „. Ita & II. Par. XXVIII.

(*) V. Ad ann. 4098.

(*) IV. RR. XVII. 4. „ Cumque deprehendisset Rex Assyriorum Ofsee, quod rebellare nitens misisset nuntios ad Sua Regem Egypti, ne præstaret tributa Regi Assyriorum, sicut singulis annis solitus erat &c. „.

(35) XVIII. „ Anno IV. Regis Ezechia, qui erat annus VII. Ofsee . . . ascendit Salmanasar Rex Assyriorum in Samariam & oppugnavit eam & cepit. Nam post annos 3. anno VI. Ezechia idest IX. anno Ofsee Regis Israel capta est Samaria „. XVII. „ obsedit eum tribus annis: anno autem IX. Ofsee cepit Rex Assyriorum Samariam & transtulit Israel in Assyrios „.

<i>A.P.J.</i>	<i>RR. Juda</i>	<i>RR. Israel</i>	<i>RR. Egypti</i>	<i>RR. Assy.</i>	<i>RR. Babyl.</i>
4005.7.	Dejoces a. 53.	1. ex 5. Arciani 39. Nab.
4010.12.	Sethos a. 40.	1. ex 5. Interr. 44. N.
4012.14.	Juda ur- bes vexat	Sennacherib (d)	1. ex 3. Belibi 46 1. ex 6. Apro nadii 49.
4015.17.	1. Regebeli 53.
4021.23.	1. ex 4. Messesi- mordaci 56.
4022.24.	1. ex 8. Interre- gui II. 60.
4026.28.
4028.1.	Manasses (36)
4032.5.	<i>Iuditha</i> <i>bifloria</i> (37)
4034.7.	1. ex 13. Affa- radini 68.
4047.20.	1. ex 20. Saofdu- chei 81.
4050.23.	Pfammitchu- sa. 54.
4058.31.	Phraortes a. 22.
4067.40.	1. ex 22. Chini- ladani 101.
4080.53.	Cyaxares a. 40.

(d) IV. RR. XVIII. 13. „Anno XIV. Regis Ezechie ascendit Sennacherib Rex Assyriorum ad universas Civitates Juda munitas, & cepit eas. Tunc misit Ezechias Rex nuntios ad Regem Assyriorum &c. „

(36) XX. v. ult. „Dormivitque Ezechias cum patribus suis, & regnavit Manasses fil. ejus pro eo. „XXI. „duodecim annorum erat Manasses cum regnare cepisset & 55. annis regnavit in Jerusalem „

(37) V. num. 18.

A.P.J.

- RR. *Juda* RR. *Aegypti* RR. *Affyr.* RR. *Medorum* RR. *Babyl.*
 4082. 55. Amon (38)
 4084. 1. Josias (39)
 4089. 6. 1. ex 21. Nabopolassari 123.
 4096. 13. *Jerem.*
Proph. (c)
 4098. 15. *Tobias.*
moritur a. 99. . . : Ninivvevertitur (f)
 4099. 16. *Judith*
moritur a. 105.
 4104. 21. . . Necus a. 17.
 4110. 27. 1. ex 43. Nabopolassari. 144.
 4111. 28. Eclipsis sol. (g)
 4114. 31. 1. Joachaz (40)
 1. Joakim (41)

- (38) XXI. „ Dormivitque Manasses cum patribus suis . . . & regnavit Amon fil. ejus pro eo: . . . duobus quoque annis regnavit in Jerusalem, Id. II. Par. XXXI.
 (39) Ib. „ Tetenderunq; ei infidias servi sui & interfecerunt Regem in domo sua . . . & regnavit Josias fil. ejus pro eo. XXII. triagiata & uno anno regnavit in Jerusalem „.
 (c) Jerem. I. & XXV. „ Verbum quod factum est ad Jeremiam de omni populo Juda, in anno IV. Joakim filii Josæ Regis Juda (ipse est annus primus Nabuchodonosor Regis Babylonis . . . a XIII. anno Josæ . . . usque ad diem hanc, iste tertius & vigesimus annus &c. „.
 (f) V. num. 21. (g) IV. num. 18.
 (40) XXII. „ In diebus ejus ascendit Pharaon Necho Rex Aegypti contra Regem Assyriorum ad fil. Euphratem, & abiit Josias in occursum ejus, & occisus est in Mageddo . . . tulitque populus terræ Joachaz filium Josæ, & unxerunt eum &c. & tribus mensibus regnavit in Jerusalem „. Id. XXIV. & II. Par. XXXVI.
 (41) Ib. „ Vinxitque eum Pharaon Necho in Rebla. . . ne regnaret in Jerusalem . . . regemque constituit EliaKim . . . vertitque nomen ejus JoaKim . . . & XI. annis regnavit in Jerusalem „.

A.P.J.

- RR. *Juda* RR. *Ægypti* RR. *Medorum* RR. *Babylonis* RR. *Assyr.*
 4117. 4. *Nab. vex. Jud.* (42) 8.1. ex Script. (c)
 4120. 7. Aftiyages a. 35.
 4121. 8. Plammis a. 6.
 4124. 11. Joachim (43) 1. Sedecias; *coarctatur a Babylonis* (g)
Init. Captiv. (44)
 4125. 2. *Jerus. obsid.* (45)
 4127. 4. Apries a. 23. *Nabuch. Tyrum obsidet*

- (42) XXIV. „ In diebus ejus ascendit Nabuchodonosor Rex Babylonis, & factus est ei JoaKim servus tribus annis, & rursus rebellavit contra eum, immisitque ei Dominus latrunculos Chaldæorum, & latrunculos Syriæ, & latrunculos Moab, & latrunculos filiorum Ammon, & immisit eos in Judam, ut disperderet eum, „ Daniel I. „ Anno III. Regis Juda venit Nabuchodonosor Rex Babylonis in Jerusalem & obsedit eam. Et tradidit Dominus in manu ejus JoaKim Regem Juda, & partem vasorum Domus Dei &c. „
- (43) II. Par. XXXVI. „ Regnavit autem Joachim filius ejus pro eo . . . tribus mensibus ac 10. diebus regnavit in Jerusalem . . . cumque anni circulus volueretur misit Nabuchodonosor Rex qui adduxerunt eum in Babylonem, asportatis simul pretiosissimis vasis domus Domini; Regem vero constituit Sedeciam patrum ejus . . . undecim annis regnavit in Jerusalem, „ IV. RR. XXIV. „ Et dormivit JoaKim cum patribus suis, & regnavit Joachim filium ejus pro eo . . . & tribus mensibus regnavit &c. „
- (44) IV. RR. XXIV. „ Et ultra non addidit Rex Ægypti ut egrederetur de terra sua: tulerat enim Rex Babylonis a rivo Ægypti usque ad fl. Euphratem omnia quæ fuerant Regis Ægypti „
- (45) Ib. „ In tempore illo ascenderunt ~~ex~~ Nabuchodonosor Regis Babylonis in Jerusalem & circumdata est urbs munitionibus, venitque Nabuchodonosor Rex Babylonis ad civitatem cum servis suis ut oppugnaret eam; egressusque est Joachim Rex Juda ad Regem Babylonis ipse & mater ejus, & servi & principes ejus & Eunuchi ejus: & suscepit eum Rex Babylonis anno octavo regni ejus, & protulit inde omnes thesauros domus Domini, & omnes thesauros domus regis, & concidit universa vasa aurea quæ fecerat Salomon Rex Israel in templo Domini juxta verbum Domini; & transtulit omnem Jerusalem &c. „
- Jerem. LII. „ Iste est populus quem transtulit Nabuchodonosor in anno VII. ; Judæos tria millia & viginti tres „
- (46) II. RR. XXV. „ Factum est autem anno IX. regni ejus mense 10. 10. die mensis venit Nabuchodonosor Rex Babylonis ipse & omnis exercitus ejus in Jerusalem, & circumdederunt eam, & extruxerunt in circuitu ejus munitiones; & clausa est civitas atque vallata usque ad XI. annum Regis Sedecis, „

P.A.J.

<i>RR. Juda RR. Ægypti RR. Medorum RR. Babylonis RR. Assy.</i>		
4134. XI. <i>Temp. evert.</i> (46)		19.
4135.		
4139. XVI. 2. <i>Jud. deport.</i> (47)		23.
4352. XXIX.	<i>Ægyptus vastatur</i> <i>Amasis a. 37.</i>	
4153. XXX.		1. ex 2. Ilvarodami 187.
	<i>Reges Persarum</i>	
4153.	Cyrus a. 30.	1. ex 4. Nerico-laffari 189.
4159. XXXVI.		1. ex 17. Nabonadii 193.
4160. XXXVII. <i>Joachin sublevatur</i> (48)		
4176. LIII.	1. Cyri ex 7.	
4185. LXII.	Cambyfes a. 8.	
4189. LXVI.	Pfammenithus m. 6.	
4193. LXX.	Darius a 36.	
	a Tyri vastatione XXX.	
4194. Finis Captivitatis (49)		

(46) *Id.* „ Menfe V. 7. die menfis (ipfe eft annus XIX. Regis Babylonis) venit Nabuzardan princeps exercitus, fervus Regis Babylonis in Jerufalem, & succendit domum Domini, & domum Regis, & domos Jerufalem &c. II. Part. XXXVI.

Jere. LII. „ In a. XVIII. Nabuchodonofor (tranflulit) de Jerufalem animas 831. „

(47) *Id.* „ In anno XXIII. Nabuchodonofor tranflulit Nabuzardan magifter militie animas Judæorum 745. „

(48) IV. RR. XXV. „ Factum eft vero in anno XXXVII. transfmigrationis Joachin Regis Juda menfe XII. 27. die menfis fubleavavit Evilmerodach Rex Babylonis, anno quo regnare cœperat caput Joachin Regis Juda de carcere „ Id. Jerem. LII.

(49) V. num. 14.